

Jordanova struga.

Sveta noč.

Nocoj se sklonilo nebó
Do zemlje je v vroči ljubavi,
Sladák ji prinaša pozdrav:
„Mir dobrim ljudem po nižavi!“

Ne čujete, dobri ljudjé,
Kaj klic iz višine vam pravi?
Ne umete ptujih glasov:
„Mir dobrim ljudem po nižavi?“

Čuj! — Meči, ostroge zvene —
Na boj se vrstijo krvavi —
Z nebá se spevi lijó:
„Mir dobrim ljudém po nižavi!“

In mir je in pokoj povsod —
Mrličí ležé po planjavi —
Vse tiho — le z néba zveni:
„Mir dobrim ljudem po nižavi!“

Gojko.

Ponôčni gost.

Mogočen grom je strésal svet,
Vihar je zunaj rjul,
Od tesnega strahú prevzet
Na postelji sem v sanjah čul.

Tedaj nekdó prispè do vrat,
Potrka, dé glasno:
„Prišel nocoj sem k tebi spát.
Imaš li posteljo mehkó?“

S tresočim glasom vzkliknem jaz:
„Kdo si, neznani gost?“
V blazine skrijem svoj obraz.
„Moj dom nocoj ni záte prost.“

„Utrujen sem, premóčen ves;
Odpri mi vrata vsaj!
Moril te bode večén kes,
Če v noč me odpodiš nazaj.“

„Komú odprem naj, to povej!
Odklej te jaz poznam?
Oh pojdi, pojdi le naprej,
Drugjé poišči miren hram!“

„Nikar, nikar se me ne boj!
Saj sem poznat ljudem.
S teboj govoril bom nocoj —
O, ko bi vedel ti — o čém!“

Razgovor najin bode dolg,
Premislek tvoj globok.
Ko zopet se pogreznem v molk,
Tí jokál bodeš, kot otrok.“

Poskočim k vratom iz blazin:
„Pokaži svoj obraz!“ —
„Prišel sem k tebi — tvoj spomin.“
Na postelji vzbudim se jaz.

Mogočen grom je stresal svet,
Vihar zares je rjul.
Spomina vročega prevzet,
Na postelji zares sem čul.

In bil je najin govor dolg,
Premislek moj globok. —
Ko se vihar zavil je v molk,
Zares sem jokál kot otrok.

Anton Medved.